

(Christian Rasmussen) rettede til mig. Det ærede Medlem omtalte et Forslag om Lønforhøjelse for Ledvogterne og Banearbejderne, et Forhold, hvorom der var ført Forhandling mellem de paagældende Etatsorganisationer og Generaldirektionen for Statsbanerne, hvorefter Forslag var indsendt til Ministeriet fra Statsbanerne, men Ministeriet havde ikke kunnet tiltræde det, og dette havde vakt det ærede Medlems største Forbavselse. Det ærede Medlem havde ikke behøvet at blive forbavset angaaende denne Sag. Naar han er blevet det, er det, fordi han ikke har kendt den til Bunds. Det er et ret betydeligt Beløb, det her gælder: 170,000 Kr., idet det er et stort Antal Arbejdere, det drejer sig om. Etatsorganisationerne har henvendt sig til Generaldirektionen for Statsbanerne for at faa Forhandling om dette Spørgsmaal, og der er indgaaet en Overenskomst mellem Statsbanerne og dem. Man er kommet overens om et Forslag, som anbefales fra begge Sider, og dette er indgaaet til Ministeriet for offentlige Arbejder, men det er indgaaet saa sent, at Finanslovsforslaget allerede den Gang var gaaet i Trykken, saa det ikke var muligt at optage det paa Finanslovsforslaget. Dertil kommer, at naar Talen er om en saa betydelig Bevilling, er det en Selvfølge, at der ogsaa maa levnes Ministeriet nogen Tid til at undersøge et saadant Forslag. Derfor forekommer det mig, at der ikke var nogen større Grund for det ærede Medlem til at føle sig forbavset.

Jeg kan imidlertid tænke mig, hvorfra det ærede Medlems Forbavselse skriver sig. Jernbaneforbundets Formand henvendte sig, som naturligt var, til mig angaaende dette Spørgsmaal og spurgte mig, om jeg vilde stille Forslag om Bevilling af dette Beløb i denne Rigsdagssamling. Da jeg ikke havde haft Lejlighed til en indgaaende Forhandling om Sagen, udtalte jeg mig ret skeptisk overfor Etatsorganisationens Formand. Jeg holder nemlig aldrig af at berede Folk Skuffelser, jeg vil hellere holde noget mere, end jeg lover. Jeg erkendte, at disse Arbejdere havde Krav paa at faa et Løntillæg, fordi deres Løn er lille, og Livsfordenighederne, som enhver ved, er blevet meget dyrere, men om der netop kunde fremkomme et Forslag i denne Rigsdagssamling, kunde jeg ikke sige. Jeg antager, at det ærede Medlem har hørt noget om denne Samtale, og at det er det, der har gjort, at han saa saa pessimistisk paa Sagen. Imidlertid kan jeg trøste det ærede

Medlem med, at jeg nu har haft Tid til at gennemgaa Sagen og forhandle med min Kollega Finansministeren. Jeg er herefter i Stand til at stille Forslag om den paatænkte Lønforhøjelse til Finanslovsforslagets anden Behandling. Dernæst omtalte det ærede Medlem Spørgsmaalet om Remisearbejdernes Ferier. Det er et gammelt Spørgsmaal, som jeg tidligere er kommet ind paa her i Salen, og som er meget vidtrækkende. Udgiften i Anledning af saadanne Ferier vil efter de foretagne Udregninger andrage et meget betydeligt Beløb dels direkte gennem Løn til det nødvendige Erstatningsmandskab, dels indirekte, idet dette Kravs Gennemførelse i Virkeligheden betyder en Lønforhøjelse. I alt vil Udgiften, saa vidt mig bekendt, beløbe sig til ca. 116,000 Kr. Derfor er dette Spørgsmaal ikke saa lige at løbe til, og jeg kan derfor kun give det ærede Medlem det samme Svar som i Fjor, at Spørgsmaalet fremdeles er Genstand for min Opmærksomhed, uden at jeg dog paa nogen Maade kan forsvare at undlade at se hen til Konsekvenserne af dets Gennemførelse. Dernæst rettede det ærede Medlem til mig et Spørgsmaal om de tre Kontorbude, hvorom der blev forhandlet her i forrige Samling. Denne Sag er Genstand for en Undersøgelse, som først nu har kunnet afsluttes, idet man har maattet være klar over, hvilke Konsekvenser det vilde medføre at imødekomme Andragendet, og derfor har ført Forhandlinger med de andre Etater. Disse Forhandlinger er nu afsluttede, og Sagen er under Ekspedition og vil komme til at gaa i Orden. Det ærede Medlem var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om mangelfulde Bræmsekupeer, det skal ligeledes være Genstand for min Opmærksomhed.

Det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) rettede nogle Bemærkninger til mig angaaende Forholdene ved Limfjorden særlig vedrørende Thyborøn-Kanalen og udtalte sig meget varmt for Anlægget af en Fiskerihavn her ligesom for Fremme af Vestkysthavnespørgsmaalet i det hele taget. Han spurgte mig, om jeg i indværende Samling agtede at fremsætte Forslag om en Fiskerihavn ved Thyborøn. Desværre tør jeg ikke love det ærede Medlem at stille et saadant Forslag. Jeg har tidligere udtalt, at naar de finansielle Forhold var bragte saaledes i Orden, at man atter kunde beskæftige sig med den Slags Spørgsmaal, vilde hele Vestkysthavnespørgsmaalet blive taget op til samlet Overvejelse, og ikke alene dette, men ogsaa Spørgsmaalet om Fiskeri-